

Arrest

nr. 342 557 van 9 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 juli 2025 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2025 met referentenummer 130833.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2024 dient de verzoekster, bij de Belgische ambassade te Islamabad, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), met het oog op de gezinshereniging met de Belgische heer A. H.

Deze visumaanvraag wordt bij beslissing van 8 oktober 2024 geweigerd.

Op 17 februari 2025 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), om de Belgische heer A. H. te vervoegen in België.

Op 8 juli 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om deze aanvraag te weigeren.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij berust op de volgende motieven:

“(…)

Op datum van 17/02/2025 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door S., S. °(…) 2002 om haar echtgenoot H., A. R. °(…)1995 en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Deze visumaanvraag werd ingediend op grond van het huwelijk dd. 06/07/2024 tussen bovenvermelde betrokkenen. Als bewijs van dit huwelijk werd de originele huwelijksakte, geregistreerd op 23/07/2024, voorgelegd.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van artikel 21 WIPR.

Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat bij een vorige visumaanvraag een huwelijksvolmacht voor mijnheer werd voorgelegd met als datum 26/07/2024. Dat bijgevolg de vorige visumaanvraag geweigerd werd aangezien een volmacht voor de voltrekking van een huwelijk altijd afgeleverd dient te worden vóór de opmaak van een akte betreffende de huwelijksvoltrekking, zo niet kan er geen sprake zijn van een geldige vertegenwoordiging.

In huidige visumaanvraag wordt er nu ineens echter een andere volmacht voorgelegd met een andere datum, namelijk 05/07/2024.

Bovenstaande elementen indachtig is er dus sprake van een discrepantie. Er werd evenwel geen officieel attest van de Afghaanse autoriteiten voorgelegd om aan te tonen dat die andere volmacht officieel geannuleerd werd en dat de huidige volmacht van 05/07/2024 als enige echte en authentieke volmacht beschouwd kan worden.

Gelet op al het bovenstaande kan de huidige voorgelegde huwelijksakte niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag voor mevrouw verworpen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekster voert het volgende, enig, middel aan:

- “- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
- motiveringsverplichting ;
- Schending van de materiële en de formele motiveringsplicht ;
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het rechtszekerheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 8 EVRM ;
- Manifeste beoordelingsfout.

MOTIEVEN

4.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.2. De bestreden motivering van de aangevochten beslissing luidt als volgt :

“(…)”

4.3. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden motivering dat de Dienst Vreemdelingenzaken de voorgelegde huwelijksakte niet als bewijs van de huwelijksband kan aanvaarden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dit als volgt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de datum van de volmacht die bij de huwelijksakte hoort, in casu 05.07.2024, een verschillende datum is dan de datum die werd vermeld bij de volmacht ten tijde van de vorige visumaanvraag namelijk 26.07.2024.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt aan de motivering toe dat de vorige aanvraag werd geweigerd omdat de volmacht voor de voltrekking van een huwelijk altijd afgeleverd dient te worden voorafgaand aan de aanmaak van een akte betreffende de huwelijksvoltrekking, zo niet kan er geen sprake zijn van een geldige vertegenwoordiging.

4.4. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich schromelijk vergist. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt het voor alsof er 2 verschillende volmachten werden voorgelegd bij de huwelijksakte. Er werd echter door de verzoekster steeds dezelfde huwelijksakte én volmacht voorgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal willen vaststellen dat de huwelijksakte én de volmacht die werden voorgelegd steeds dezelfde waren.

Verzoekster heeft nooit 2 verschillende volmachten voorgelegd. Verzoekster heeft steeds de volmacht met nr. 58 geattesteerd door de consul Zarif Qasimi voorgelegd.

Er zijn dus geen 2 volmachten met verschillende data voorgelegd door de verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft kennelijk niet opgemerkt dat dus steeds dezelfde huwelijksakte én volmacht werden voorgelegd maar dat er in de vertaling een materiële vergissing zat. Het was de tolk die een materiële vergissing had begaan bij de vermelding van de datum.

De originele, voorgelegde volmacht met nr. 58 (in de Perzische taal) heeft steeds de datum van 05.07.2024 vermeld. De bestreden motivering buigt bijgevolg niet op een correcte feitenvinding en een correct onderzoek van de voorgelegde stukken. Verzoekster wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht verweten 2 verschillende volmachten met 2 verschillende data te voorgelegd terwijl verzoekster steeds dezelfde huwelijksakte én volmacht heeft afgeleverd.

4.5. Verzoekster spreekt de taal niet en kan bijgevolg zelf niet waarnemen dat de tolk bij de vertaling een materiële vergissing had begaan. Bij de tweede visumaanvraag werd door de tolk de correcte vertaling toegevoegd. De oorspronkelijke huwelijksakte én volmacht bleven evident dezelfde.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat dan ook een manifeste beoordelingsfout door te stellen dat er een andere volmacht zou voorliggen terwijl dit in werkelijkheid niet het geval is en steeds dezelfde huwelijksakte en volmacht met nr. 58 werden voorgelegd.

Het is ook om die reden dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig kan motiveren dat een attest zou worden voorgelegd dat de vorige volmacht geannuleerd werd. Aangezien steeds dezelfde volmacht werd voorgelegd kan dergelijk attest evident niet worden opgesteld en voorgelegd. De Dienst Vreemdelingenzaken refereert in zijn motivering naar onmogelijk bewijs.

4.6. Het voorzorgsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de autoriteiten verplicht om volledig te werk te gaan bij de voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van de zaak voldoende worden geïnventariseerd en gecontroleerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in casu een manifeste beoordelingsfout begaan en kan de beslissing niet schragen op een zorgvuldig onderzoek. Bijgevolg dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.”

2.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens haalt verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM, alsook wordt de manifeste beoordelingsfout aangehaald.

Verzoekende partij voert aan dat er twee vertalingen van hetzelfde document voorliggen. Zij stelt dat de datum die staat vermeld op de eerste vertaling, te weten 26.07.2024, het gevolg is van een vergissing van de tolk, en dat enkel de tweede vertaling, waarop de datum 05.07.2024 voorkomt, de juiste weergave zou zijn. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 27 van het WIPR bepaalt dat elke (administratieve) overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van 3 oordeel is dat een buitenlandse akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren:

“Art. 27.§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (...)

Artikel 21 van het WIPR, waarnaar de bestreden beslissing eveneens verwijst, betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

Art. 21.

De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.

Het is inderdaad in strijd met de Belgische openbare orde om een huwelijk te erkennen dat is afgesloten op basis van een volmacht die dateert van na de voltrekking van dat huwelijk.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er twee verschillende volmachten voorliggen, dat er sprake is van een discrepantie tussen de twee en dat niet is geweten welke volmacht nu als echt en authentiek kan beschouwd worden.

Verzoekende partij pareert in het verzoekschrift dat het hier niet om twee verschillende volmachten zou gaan, maar wel om twee verschillende vertalingen van één en dezelfde volmacht.

Vooreerst dient opgemerkt te worden, dat de beslissingsnemer geen kennis had van de uitleg van verzoeker, noch kon hebben, omdat dit niet verduidelijkt werd bij de visumaanvraag.

Hoe dan ook, zelfs indien de stelling van verzoeker gevolgd zou worden, met name dat er sprake is van één akte en van twee verschillende vertalingen, blijft het probleem bestaan en blijft de bestreden beslissing wettig.

Immers, wanneer er twee verschillende vertalingen voorliggen van dezelfde akte is er nog steeds geen enkele objectieve grond om de ene vertaling boven de andere te 4 verkiezen en aldus om de ene datum (05.07.2024) te kiezen boven de andere datum (26.07.2024) of omgekeerd.

Daarenboven heeft verzoeker geen enkel document of attest voorgelegd waaruit blijkt dat de vermelding van 26.07.2024 op de vertaling het gevolg was van een kennelijke vergissing van de tolk.

Bijgevolg blijft, ook in de hypothese dat verzoeker zou gevolgd worden in zijn uitleg dat er sprake is van twee verschillende vertalingen van één en dezelfde akte, ernstige twijfel bestaan omtrent de juiste datum die aan de volmacht dient te worden verbonden.

Op basis van de beschikbare gegevens werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: Deze visumaanvraag werd ingediend op grond van het huwelijk dd. 06/07/2024 tussen bovenvermelde betrokkenen. Als bewijs van dit huwelijk werd de originele huwelijksakte, geregistreerd op 23/07/2024, voorgelegd. Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van artikel 21 WIPR. Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Overwegende dat bij een vorige visumaanvraag een huwelijksvolmacht voor mijnheer werd voorgelegd met als datum 26/07/2024. Dat bijgevolg de vorige visumaanvraag geweigerd werd aangezien een volmacht voor de voltrekking van een huwelijk altijd afgeleverd dient te worden vóór de opmaak van een akte betreffende de huwelijksvoltrekking, zo niet kan er geen sprake zijn van een geldige vertegenwoordiging. In huidige visumaanvraag wordt er nu ineens echter een andere volmacht voorgelegd met een andere datum, namelijk 05/07/2024. Bovenstaande elementen indachtig is er dus sprake van een discrepantie. Er werd evenwel geen officieel attest van de Afghaanse autoriteiten voorgelegd om aan te tonen dat die andere volmacht officieel geannuleerd werd en dat de huidige volmacht van 05/07/2024 als enige echte en authentieke volmacht beschouwd kan worden. Gelet op al het bovenstaande kan de huidige voorgelegde huwelijksakte niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband. Bijgevolg wordt de visumaanvraag voor mevrouw verworpen. De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig.”

2.3. Beoordeling

De verzoekster voert onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verweerder is op grond van de volgende motieven gekomen tot de weigering van de op 17 februari 2025 ingediende visumaanvraag:

“Op datum van 17/02/2025 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door S., S. °(...) 2002 om haar echtgenoot H., A. R. °(...)1995 en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Deze visumaanvraag werd ingediend op grond van het huwelijk dd. 06/07/2024 tussen bovenvermelde betrokkenen. Als bewijs van dit huwelijk werd de originele huwelijksakte, geregistreerd op 23/07/2024, voorgelegd.

(...)

Overwegende dat bij een vorige visumaanvraag een huwelijksvolmacht voor mijnheer werd voorgelegd met als datum 26/07/2024. Dat bijgevolg de vorige visumaanvraag geweigerd werd aangezien een volmacht voor de voltrekking van een huwelijk altijd afgeleverd dient te worden vóór de opmaak van een akte betreffende de huwelijksvoltrekking, zo niet kan er geen sprake zijn van een geldige vertegenwoordiging.

In huidige visumaanvraag wordt er nu ineens echter een andere volmacht voorgelegd met een andere datum, namelijk 05/07/2024.

Bovenstaande elementen indachtig is er dus sprake van een discrepantie. Er werd evenwel geen officieel attest van de Afghaanse autoriteiten voorgelegd om aan te tonen dat die andere volmacht officieel geannuleerd werd en dat de huidige volmacht van 05/07/2024 als enige echte en authentieke volmacht beschouwd kan worden.

Gelet op al het bovenstaande kan de huidige voorgelegde huwelijksakte niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband.”

De verweerder heeft de bestreden weigeringsbeslissing zodoende op decisieve wijze gebaseerd op de vaststelling dat de verzoekster bij de huidige visumaanvraag een andere volmacht (met een andere datum) heeft voorgelegd dan de volmacht die bij de vorige visumaanvraag werd voorgelegd, zonder een attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat de vorige volmacht werd geannuleerd en dat de huidige volmacht als enige echte en authentieke volmacht kan worden beschouwd. De verweerder gaat hierbij echter niet uit van de juiste feitelijke gegevens. Zoals de verzoekster pertinent aanvoert, blijkt uit de stukken van het administratief dossier inderdaad dat zij bij de huidige visumaanvraag van 17 februari 2025 als volmacht hetzelfde document heeft voorgelegd (volmacht nr. 58), doch ditmaal vergezeld van een nieuwe, voor eensluidend verklaarde, vertaling, die werd opgemaakt op 7 november 2024. Het wordt in de nota met opmerkingen overigens ook niet betwist dat het één en dezelfde originele volmacht betreft, met twee verschillende vertalingen. De bestreden weigeringsbeslissing berust dan ook op een ondeugdelijke motivering en een onzorgvuldig onderzoek van de voorliggende gegevens.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Het gegeven dat de verzoekster bij haar tweede visumaanvraag niet *expressis verbis* heeft vermeld dat het om hetzelfde volmachtsdocument gaat, met een nieuwe vertaling en waaruit blijkt dat de vorige vertaling een materiële vergissing bevatte in de datering van de volmacht, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verweerder de hem voorgelegde gegevens incorrect heeft beoordeeld als zijnde twee verschillende volmachtsdocumenten met twee

verschillende data en dat hij de huidige visumaanvraag heeft geweigerd omdat er zonder officieel attest, dat aantoonde dat de vorige volmacht officieel werd geannuleerd, niet kan worden van uitgegaan dat de huidige volmacht van 5 juli 2024 als enige echte en authentieke volmacht kan beschouwd worden. Het blijkt echter dat de verzoekster bij haar tweede visumaanvraag nogmaals hetzelfde originele volmachtsdocument heeft voorgelegd, en dat enkel de daarbij gevoegde vertaling verschilt. Dat de verzoekster de verweerder niet heeft gewaarschuwd over de materiële vergissing in de vorige vertaling, neemt niet weg dat de eigen vaststellingen van de verweerder hoe dan ook onverenigbaar zijn met de stukken van het administratief dossier en dat de bestreden weigeringsbeslissing daardoor steunt op de geheel onredelijke vereiste dat de verzoekster zou moeten aantonen dat de vorige (andere) volmacht officieel werd geannuleerd.

Het overige verweer dat *“Hoe dan ook, zelfs indien de stelling van verzoeker gevolgd zou worden, met name dat er sprake is van één akte en van twee verschillende vertalingen, blijft het probleem bestaan en blijft de bestreden beslissing wettig. Immers, wanneer er twee verschillende vertalingen voorliggen van dezelfde akte is er nog steeds geen enkele objectieve grond om de ene vertaling boven de andere te 4 verkiezen en aldus om de ene datum (05.07.2024) te kiezen boven de andere datum (26.07.2024) of omgekeerd. Daarenboven heeft verzoeker geen enkel document of attest voorgelegd waaruit blijkt dat de vermelding van 26.07.2024 op de vertaling het gevolg was van een kennelijke vergissing van de tolk. Bijgevolg blijft, ook in de hypothese dat verzoeker zou gevolgd worden in zijn uitleg dat er sprake is van twee verschillende vertalingen van één en dezelfde akte, ernstige twijfel bestaan omtrent de juiste datum die aan de volmacht dient te worden verbonden.”* betreft een *a posteriori* motivering die niet in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden en die het vastgestelde motiveringsgebrek en gebrek aan zorgvuldige besluitvorming niet kan wegnemen. Door *a posteriori*, in de nota met opmerkingen, te pogen een alternatieve motivering te voorzien, kan een bestaand gebrek in de motivering van de bestreden beslissing niet worden rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420). Indien zou worden aangenomen dat de verzoekster hoe dan ook, op grond van een nieuwe inhoudelijke argumentatie in de nota met opmerkingen, fataal zou aankijken tegen de weigering van de afgifte van een visum, zou de Raad overigens uit zijn rol vallen en zich een opportuniteitsoordeel aanmatigen waartoe hij niet bevoegd is (RvS 21 januari 2020, nr. 246.753).

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Dit volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 juli 2025 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE